

РЕШЕНИЕ

№ 1867

гр. София, 19.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 11.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **10501** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. чл. 50, ал.2 Закона за марките и географските означения /ЗМГО/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Т. срещу Решение от 01.08.2012 г. на председателя на Патентно ведомство /ПВ/, с което е отказано вписване в Държавния регистър /ДР/ на марките прехвърляне правото върху марка с рег. №50479 „Б.” /словна/ от Кооперация „Х. Н.” на жалбоподателя в настоящото производство. Без да оспорва фактическата обстановка, възприета от административния орган в оспореното решение, жалбоподателят изразява несъгласие с направените въз основа нея правни изводи. Обстоятелството, че прехвърлянето на марката не било сред способите за пристъпване към изпълнение по Закона за особените залози не разколебавало действителността на договора за прехвърляне на права и не влияело върху задължението на ПВ за вписването на договора. Макар по силата на общата норма на чл.152 от Закона за задълженията и договорите, предварителното съглашение между Кооперацията и дружеството-жалбоподател да било недействително, самото прехвърляне на марка, било напълно разрешено и действително. Прехвърлянето на имущество, обект на особен залог било разрешено разпоредително действие, съгласно чл.8, ал.2 от Закона за особените залози /ЗОЗ/ и за неговото извършване съгласието на зложния кредитор не било необходимо. Отделно от това, меродавното в случая било, че договорът представлявал юридическият факт, който пораждал задължението на ВП по чл.21, ал.3 от ЗМГО да отрази този факт по партидата на марката в ДР на марките. Оспорва се и извода на ответния

административен орган, че достоверната дата на договора е тази на която е бил нотариално удостоверен подписа на представляващия приобретателя управител В. Т.-27.03.2012 г., в случая. Договорът действително бил подписан на 23.02.2013 г., макар и на тази дата да не била извършена нотариална заверка на подписите на страните по него. Този факт можел да се установи пред съда чрез свидетелски показания на трети лица, които присъствали при подписването му. На последно място, твърди, че молбата за вписване прехвърлянето на правата върху марката „Б.” била постъпила в ПВ на 06.03.2012 г., тоест преди молбата от 13.03.2012 г. за вписване на обезпечението-забрана за разпореждане с правата върху марката. Поради това ПВ следвало да се произнесе с решението по първата по време молба. Като не го направил, органът допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила. С така изложените твърдения и доводи се иска АССГ да постанови решение, с което отмени оспореното такова на председателя на ПВ.

В о.с.з. пред АС-София град-дружеството-жалбоподател се представлява от адв.К., която поддържа жалбата по съображенията, изложени в нея и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на направените за производството разноски. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за неоснователна, прави възражение за прекомерност на заплатеното на адв.С. възнаграждение

Ответникът-председателят на ПВ се представлява от юрисконсулт М., която оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Претендира и юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна /ЗС/- [фирма], се представлява от адв. Ч. и юрк. Д., които оспорват жалбата и молят за отхвърлянето ѝ. Претендират присъждането на разноски, за които представят списък по чл.80 от ГПК, вр.чл.144 от АПК.

ЗС- Кооперация „Х. Н.” се представлява от адв.С., упълномощена от синдика на дружеството, която оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, и присъждането на разноски в размер на заплатеното адвокатско възнаграждение. Излага, че при подаването на заявлението за вписване прехвърлянето правото върху процесната марка не е бил представен договора. Същият е бил представен по-късно-тогава, когато вече е била наложена забраната за прехвърляне на марката и като достоверна дата за третите лица и за съда следвало да се приеме датата на нотариалната заверка на този договор. Поддържа, че независимо от отхвърленото от съда с протоколно определение искане за спиране на производството по делото, било налице основание за това, доколкото договорът бил нищожен, за което пред СГС, при условията на алтернативно съединяване били предявени иски с правно основание чл.646, ал.2, т.2, съответно-чл.646, ал.2, т.4 от Търговския закон /ТЗ/ .

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

По делото е безспорно между страните от фактическа страна, че

1. В Държавния регистър на марките като притежател на марка с рег. № 50479 е вписана Кооперация „Х. Н.”, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица].

2. На 02.09.2011г. в ПВ на РБ е депозирано заявление от [фирма] по чл.22б, ал.3, вр.чл.22б, ал.1 ЗМГО за вписване в ДР на марките на учреден особен залог върху

горепосочената марка „Б.“, рег.№50479, с приложен към него договор от 23.08.2011г. за учредяването на особения залог, сключен между зложния кредитор [фирма], ЕИК[ЕИК] и залогодатель Кооперация „Х. Н.“, [населено място], [улица].

3. Заявлението за вписване на особения залог е било удовлетворено с Решение от 20.10.2011г. на Председателя на ПВ и вписването- извършено на 31.10.2011 г., като в издаденото удостоверение за вписване е посочено, че залогът е първи по ред.

4. На 06.03.2012г. в ПВ на РБ е депозирано заявление от [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място] по чл.21 ЗМГО за вписване в ДР на марките прехвърлянето на правата върху марката „Б.“, рег.№50479, на името на дружеството, подадено чрез представителя по индустриална собственост Л. К..

5. По повод на искането, с Уведомление 50479/ЕС от 12.03.2012 г. на гл.експерт Е.С., ПВ на представителя по индустриална собственост на искателя- Л. К. е даден в 7-модневен срок от получаването му да представи пълномощно, подписано от притежателя, придобиващ правата върху марката и документи, удостоверяващи извършеното прехвърляне, като са указани последиците при неизпълнение-прекратяване на производството по искането.

6. С писмо от 30.03.2012 г., заведено в ПВ на 02.04.2012 г., указанието за представяне на документ, удостоверяващ извършеното прехвърляне е било изпълнено, като е приложен договор за прехвърляне правото върху марките с наименования „Б.“, с рег.№50479; „Б.“, с рег №68066; марка на общността С.[ЕИК] и „М.“ с рег.№38569 от КООПЕРАЦИЯ „Х. Н.“ на [фирма], с нотариално удостоверен подпис на управителя на дружеството-приобретател В. Т.. В договора, като дата на сключването му е посочена: 23.02.2012 г., а нотариалната заверка на подписа е от 27.03.2012 г.

7. На 14.05.2012 г. в ПВ постъпило второ писмо от представителя по индустриална собственост на заявителя- Л. К., ведно с пълномощно подписано от приобретателя.

8. Междувременно, на 13.03.2012г. в ПВ на РБ, е депозирано Запорно съобщение от ЧСИ М. Б., рег.№ 838 и район на действие СГС, на основание чл.22а, ал.1, т.2 ЗМГО, за вписване в ДР на марките на обезпечителна мярка, изразяваща се в забрана за разпореждане с правата върху марка „Б.“, рег.№ 50479 от притежателя й , наложена от частния съдебен изпълнител на 27.02.2012г., във връзка с образувано изпълнително дело № 20128380401783 по издаден в полза на [фирма] изпълнителен лист.

9. С Решение от 02.04.2012г. на Председателя на ПВ е постановено вписване на забраната за разпореждане с правата върху марката. Вписването на забраната в Държавния регистър е извършено на 09.04.2012 г.

10. Изложените от органа съображения за постановления от него отказ, оспорен в пределите на настоящото производство са, че:

а/ [фирма], предвид вписания, в негова полза, в ДР на марките пръв по ред особен залог върху марка с рег.№50479 „Б.“ /словна/ имал право на предпочитателно удовлетворяване, но способът за това е чрез преминаване към изпълнение, а не по волята на притежателя на марката, чрез сключен от него Договор за прехвърляне на търговска марка.

б/ Има вписана обезпечителна мярка, изразяваща се в забрана на притежателя й да се разпорежда с нея. Във връзка с това е изложено, че съгласно чл.22а, ал.2 от ЗМГО, налагането на обезпечителна мярка се извършва незабавно от съдебния изпълнител въз основа на издадена от съда обезпечителна заповед, като за компетентния административен орган възниквало задължението за незабавност на вписването на обезпечителната мярка в ДР на марките. Изложено е още и това, че представеният

частен документ, а именно договор за прехвърляне на права от 23.02.2012 г. е с нотариална заверка на подписа на управителя на дружеството приобретател от дата 27.03.2012г., която дата на основание чл. 181, ал.1 от ГПК била достоверната дата спрямо трети лица, в това число и спрямо административния орган. Оттук е обусловен и извод, че обезпечителната мярка е наложена преди датата на сключване на договора за прехвърляне, поради което притежателят на марката Кооперация „Х. Н.“ не е имал право да се разпорежда с марката към този момент.

11. От представеното и прието в хода на съдебното производство Решение №1244/06.07.2012 г. по т.д. №3343/2011 г. по описа на СГС се установя, че е обявена неплатежоспособността на Кооперация „Х. Н.“; Определена е начална дата на неплатежоспособността-31.12.2007 г.; Открито е производството по несъстоятелност; Назначен е временен синдик и свикано Първо събрание на кредиторите.

12. С искова молба, вх.№14572/08.02.2013 г. на Е. Т., като синдик на Кооперация „Х. Н.“, са били предявени, при условията на алтернативно съединяване, иски с правно основание чл.646, ал.2, т.2, съответно-чл.646, ал.2, т.4 от ТЗ за обявяване нищожността по отношение кредиторите на несъстоятелността на договор за прехвърляне правото върху марките с наименования „Б.“, с рег.№50479; „Б.“, с рег.№68066; марка на общността С.[ЕИК] и „М.“ с рег.№38569 от Кооперация „Х. Н.“ на [фирма].

При така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

13. Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице, в качеството на неблагоприятно засегнат от акта адресат-чл.147, ал.1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

14.Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

15.Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган- председателят на Патентно ведомство, съобразно чл. 21 ЗМГО вр. чл. 3 и чл. 5 от У. правилник на ведомството.

16. Решението е издадено в предвидената от закона форма, като съдържа необходимите реквизити- наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, правни и фактически основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис, указания относно срока и реда за обжалване.

17. При издаване на обжалвания административен акт, обратно на твърденията на защитата на жалбоподателя, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Правилно е приложен и материалния закон.

18. Производството е започнало по искане на дружеството-жалбоподател от 06.03.2012 г. Специални процедурни правила по разглеждане на исканията за вписване на прехвърляне на правото върху марка на се предвидени в ЗМГО и са приложими разпоредбите на общия процесуален закон-АПК. В съответствие с тях, административният орган е следвало да прецени редовността на искането и ако намери, че са налице недостатъци, да даде указания за отстраняването им /чл.30, ал.1 и ал.2 от АПК/. След отстраняване на недостатъците, да прецени дали са налице законовите предпоставки за извършване на вписването.

19. Правото върху марка може да бъде прехвърляно с договор като всяко друго право, съгласно чл. 21, ал.1 ЗМГО. С оглед характера на правото върху марка по арг. от чл. 10 ЗМГО- на абсолютно право /изключително право/- чл.21, ал.3 от ЗМГО,

прехвърлянето се вписва в ДР по молба/заявление на една от страните, към която се прилага документ за прехвърляне. На новия притежател се издава удостоверение. В чл.21, ал.5 от ЗМГО е предвидено, че прехвърлянето има действие по отношение на трети лица след вписването му в ДР. Трети лица по смисъла на чл. 21, ал.5 са всички правни субекти, извън прехвърлителя и приобретателя по сделката за прехвърляне на правото върху марка. Поради това договорът поражда облигационното си действие за страните по него от момента на сключването му, но транслативният ефект по сделката-прехвърлянето на правото върху марка се счита противопоставимо на третите лица от момента на вписването в ДР.

20. В съответствие с изложеното в т.18, законосъобразно административният орган е намерил заявлението от 06.03.2012 г. за нередовно, поради липса на приложен към него документ за прехвърляне и пълномощно, подписано от притежателя, придобиващ правата върху марката, и е дал 7-дневен срок за представянето на такива, като е указал последиците при неизпълнение-прекратяване на производството по заявлението.

21. На 30.03.2013 г. е било изпълнено само едното от двете дадени указания-представен е договора за прехвърляне правото върху процесната марка. Второто- за представяне на пълномощно за представителната власт на пълномощника на заявителя- е било изпълнено едва на 14.05.2012 г. Междувременно, а именно на 13.03.2012 г. в ПВ на РБ е депозирано Запорно съобщение от ЧСИ М. Б., рег.№ 838 и район на действие СГС на основание чл.22а, ал.1, т.2 ЗМГО, за вписване в ДР на марките на обезпечителна мярка, изразяваща се в забрана за разпореждане с правата върху марка „Б.“, рег.№ 50479 от притежателя й , наложена от частния съдебен изпълнител на 27.02.2012г., във връзка с образувано изпълнително дело № 20128380401783.

22. След като към момента на получаване на запорното съобщение от ЧСИ-13.03.2012 г. в ПВ, договорът за прехвърлянето на правото върху марка не е породил действие за други лица /трети лица/, той не е бил противопоставим на друг, освен на страните по него. При прилагане на чл. 21 ЗМГО, ответникът има право на преценка дали са законовите предпоставки за допускане на вписването и в определени условия може да откаже да го извърши. Административният орган обаче няма право на преценка при вписване на запови, когато това е поискано от съдебен изпълнител. Вписването е законна последица от налагането на запови. Действието по вписването в този случай не представлява индивидуален административен акт, не се съобщава по реда на АПК и не подлежи на самостоятелно оспорване. Защитата срещу това действие се осъществява в рамките на защитата срещу действията на съдебния изпълнител.

23. Следователно, считано от 02.04.2012 г., когато е вписан в ДР към ПВ /въпреки че администрацията няма право на преценка в случая и вписването е трябвало да стане незабавно, още с постъпване на запорното съобщение на 13.03.2012 г./, запови е породил действие за [фирма]. По този начин запови или забраната за разпореждане с марката /която забрана е част от съдържанието на запови, без да го изчерпва/ става противопоставим на правата, придобити от [фирма] по договора за прехвърляне правото върху процесната марка, без значение коя е действителната дата на негово сключване-тази посочена в него или датата на нотариалната заверка на подписа на приобретателя.

24. Законосъобразно при това положение административният орган е отказал да впише прехвърлянето на марката.

25. Само за пълнота на мотивите, съдът сочи, че споделя изложените от ответника съображения досежно „достоверната дата” на договора за прехвърляне правото върху процесната марка по смисъла на чл.181 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, макар и в случая те да са неотносими към съдържанието на постановления от него акт. Същият обаче не е имал право да излага съображения за това дали [фирма] може да се удовлетвори предпочитателно и какъв е допустимият способ за това- чрез преминаване към изпълнение /чл.32 ал.1 от Закона за особените залози/, а не по волята на притежателя на марката, чрез сключен от него договор за прехвърляне на търговската марка /като очевидно е имал предвид забраната по чл.152 от Закона за задълженията и договорите/. Оспорвания на договори за прехвърляне на права и изследване на правопораждащите ги факти, предхождащи тяхното сключване, са недопустими в административния процес. Както административният съд, така и административният орган са длъжни да зачетат доказателствената сила на представените от страните документи и да приемат последиците, към които са насочени, за настъпили.

26.С оглед на изложеното и поради липсата на други установени служебно по реда на чл.168, вр.чл.146 от АПК основания за незаконосъобразност на обжалваното решение, съдът намери жалбата за неоснователна.

27.При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.8 и чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, исканията за присъждане на разноси от ответника и заинтересованите страни, следва да се уважат по следния начин: На процесуалния представител на ответника- за сумата в размер на 150 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт; На процесуалните представители на ЗС [фирма]- от адв. Ч. и юрк. Д.- за сумата в размер на 150 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт, доколкото няма доказателства за договорено и заплатено възнаграждение за защитата, осъществена от втория процесуален представител-адв.Ч. и предвид ограничението по чл.78, ал.1, вр.чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, че разноси се дължат само за един адвокат/юрисконсулт, независимо от това колко процесуални представители е имала страна в конкретното съдебно производство; На процесуалния представител на ЗС Кооперация „Х. Н.”-за сумата в размер на 500 лева-заплатено адвокатско възнаграждение за защита осъществена от един адвокат по договор за правна защита и съдействие, серия 0079144, АК-С.. Предвид правната и фактическа сложност на делото /чл.78, ал.5 от ГПК, вр.чл.144 от АПК/ и § 2 от ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. 8 и чл.7, ал.1, т.4 от същата наредба, възражението на пълномощника на жалбоподателя за прекомерност на заплатеното възнаграждение е неоснователно.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то от АПК, чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.8 и чл.7, ал.1, т.4 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение от 01.08.2012 г.

на председателя на Патентно ведомство, с което е отказано вписване в Държавния регистър на марките прехвърляне правото върху марка с рег. №50479 „Б.” /словна/ от Кооперация „Х. Н.” на жалбоподателя.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Патентно ведомство сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева съдебни разноски за защита, осъществена от юрисконсулт.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на „ПИК-КО”,[ЕИК] сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева съдебни разноски за защита, осъществена от юрисконсулт.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Кооперация Х. Н.”,[ЕИК] /в производство по несъстоятелност/ сумата в размер на 500 /петстотин/ лева съдебни разноски за защита, осъществена от адвокат.

Решението е постановено при участието на заинтересованите страни „ПИК-КО”,[ЕИК] и Кооперация Х. Н.”,[ЕИК] /в производство по несъстоятелност/.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването на страните чрез връчване на преписи от него.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: